

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa C. P.

przeciwko Towarzystwa [...]

"W." S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego Towarzystwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz radcy prawnego P.M. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o należny podatek VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej jedynie na oczywistej zasadności skargi, która - w jego ocenie - wynika z trzynastu zgłoszonych podstaw kasacyjnych.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Szczegółowa analiza podstaw kasacyjnych nie uzasadnia stwierdzenia, że można w odniesieniu do rozpatrywanej skargi kasacyjnej mówić o jej oczywistej zasadności. Taka sytuacja procesowa występuje, gdy już wstępna analiza podstaw kasacyjnych prowadzi do wniosku, że powinny podlegać uwzględnieniu. Tymczasem większość zgłoszonych zarzutów została ukierunkowana w aspekcie uprawnień biegłych sądowych sporządzających w sprawie opinie, na których oparły się sądy *meriti*. Skarżący odnosi się tu głównie do aspektów formalnoprawnych, takich jak m.in. brak przynależności jednego z biegłych do [...] Okręgowej Izby Inżynierów [...]. Skarżący zapomina jednak, że ustawa nie nakłada na biegłych ani obowiązku przynależności do określonej izby, ani też konieczności spełnienia innych formalnych kryteriów. Z punktu widzenia procesowego znaczenie ma jedynie dyskrecyjne uznanie przez sąd danej osoby za osobę mającą stosowną wiedzę specjalistyczną. Tak też stało się w sprawie, tym bardziej, że obaj biegli byli wpisani na listę biegłych sądowych prowadzonych przez prezesa sądu okręgowego. Skarżący nie podjął także próby wykazania możliwości wpływu powoływanych uchybień na wynik sprawy.

Całokształt zarzutów skargi prowadzi do wniosku, że skarżący zmierza do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sądy obu instancji, w szczególności przez próbę własnej interpretacji materiału procesowego, w tym przywiązując szczególną wagę do przedstawionej przez siebie prywatnej ekspertyzy. Tymczasem w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne

podnoszenie zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398² § 3 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Pełnomocnikowi powódki z urzędu Sąd Najwyższy przyznał wynagrodzenie zgodnie z § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 15 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).